

Arrest

nr. 271 148 van 11 april 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J.-D. HATEGEKIMANA
Charles Parentéstraat 10/5
1070 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2022 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende een bevel tot terugdrijving van 3 april 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-D. HATEGEKIMANA die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 3 april 2022 met een vlucht afkomstig uit Tanger op de nationale luchthaven van Zaventem. Zij wordt tegengehouden aan de grens.

Eveneens op 3 april 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugdrijving.

Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Op 03/04/2022 om 11 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, [J.J.],

de heer/mevrouw:

naam [E.H.] voornaam [H.]

geboren op 15.11.1977 te Tanger geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te [....]

houder van het document Paspoort nummer [...]

afgegeven te Prefecture de Tanger-Assilah op : 5/7/2021

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door

geldig van 10/2/2022 tot 10/05/2022

voor een duur van 60 dagen, met het oog op:

afkomstig uit Tanger Ibn Batouta met Air Arabia Maroc (30113), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 55 euro cash, heeft geen kredietkaarten noch een tenlastenneming bij. Haar terugvlucht naar Marokko is voorzien op 9/4/22. Betrokkene dient in het bezit te zijn van 95 euro per nacht per persoon. Dit wil zeggen dat betrokkene in het bezit dient te zijn van minimaal 570 euro.

[...].”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt verzoekster dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”*

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cfr. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoekster wijst er immers terecht op dat zij van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. De middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, eerste lid, 1°/3° en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

« Pris en violation de l'article 62, al. 1er de la loi du 75 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et des articles 2 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de la violation du principe général du droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause ;

- Erreur manifeste d'appréciation ;

- Mauvaise application de l'article 3§1er l°/3° de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers telle que modifiée à ce jour ;

En effet, même si elle est en défaut d'une adresse en Belgique, rien ne peut justifier une motivation aussi légère et simpliste consistant à dire que la requérante doit être refoulee.

Par ailleurs, cette affirmation n'est pas contestée par la partie adverse. Il n'est des lors pas normal que la partie adverse tente de l'éloigner du territoire du Royaume.

4.1. Notification de la décision

Attendu que la requérante fait valoir l'irrégularité de la décision de refoulement prise par les autorités aéroportuaires en ce qu'elle n'a pas été mise en mesure de comprendre le contenu à défaut d'un interprète en arabe (voir la copie de la décision attaquée (annexe 11) ;

Ladite décision est fondée sur l'article 3 §1er 173° de la loi du 15.12.1980 telle que modifiée à ce jour, c'est-à-dire le défaut de « moyens financiers suffisants » sans que la concernée soit mise dans les conditions d'expliquer qu'elle a laissé de l'argent chez sa soeur.

Par ailleurs, la requérante fait l'objet d'une décision de maintien en un lieu déterminé située à la frontière en vue de garantir son éloignement. Une requête de mise en liberté a été introduite en Chambre du Conseil de Bruxelles.

Dans ces conditions, elle ne comprend pas non plus ce qui justifie objectivement son maintien. La notification n'a pas été régulière à partir du moment que le destinataire n'a pas compris le contenu de la décision.

4.2. Motivation de la décision

Attendu qu'en vertu l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs, les décisions prises en vertu de la loi du 15 décembre 1980 doivent être motivées ;

Qu'en l'espèce, la requérante estime que la disposition invoquée (article 3§1er 173° de la loi du 15.12.20198) ne s'applique pas à sa situation de sorte que le seul motif selon lequel l'intéressée n'est pas possession de moyens financiers suffisants pour son séjour, n'est pas acceptable en droit puisque la requérante en a plus qu'assez chez sa soeur EL HACHIOUI Meriem (voir copie de sa carte de séjour);

Que motiver une décision, « c'est expliquer, c'est exposer le raisonnement de droit et de fait, le syllogisme qui lui sert de fondement, c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait à laquelle elle s'adresse; que le but de cette règle est non seulement de contraindre l'administration à se justifier envers l'administré mais, également par là même, de l'astreindre à fournir au Juge une base solide à son contrôle de légalité » (D. Lagasse, loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, J.T, 1991, page 737);

Que cela implique qu'il soit indiqué dans la décision la situation propre de la requérante ainsi que les raisons pour lesquelles le délégué du Ministre a appliqué sa décision à la situation qui lui était présentée;

Qu'en l'espèce, il faut constater que la décision querrelée ne respecte pas cette formalité substantielle ;

Qu'ainsi, cette décision est illégale et manque de motif légalement admissible en droit et que son exécution doit être suspendue. »

3.3.2 Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduid dat verzoekster de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat zij niet in het bezit is van de documenten die het doel van het voorgenomen

verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. De concrete vaststellingen die in dit verband worden gedaan, worden ook toegelicht.

Deze motivering is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.3. Verzoekster betoogt dat de motiveringsplicht is geschonden omdat de bestreden beslissing haar in het Nederlands werd ter kennis gebracht terwijl ze geen kennis heeft van de Nederlandse taal. De beslissing is dan ook opgesteld in een taal die zij niet begrijpt.

3.3.4. In de mate verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing niet in het Nederlands mocht worden opgesteld, merkt de Raad op dat conform artikel 39, §1, *iuncto* artikel 17, §1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken de zaak dient te worden behandeld in de taal van het taalgebied waar ze gelocaliseerd is, *in casu*, gezien de inreiscontrole in Zaventem plaatsgreep, het Nederlandse taalgebied, wat *in casu* ook geschiedde.

Waar verzoekster stelt dat zij geen kennis had van de inhoud van de bestreden beslissing, nu het in het Nederlands is opgesteld, kan zij niet worden gevolgd. Uit het gehoorverslag van de Federale politie van 3 april 2022 en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij zich tijdens het gehoor kon uitdrukken in het Arabisch "*dewelke wordt vertaald door Inspecteur E.T.*". Bij de kennisgeving van de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk het volgende vermeld in het gehoorverslag: "*Betrokkene wordt om 14u40 uur in kennis gesteld van de beslissing. De motivering en de draagwijdte van deze beslissing wordt aan betrokkene uitgelegd in de Franse taal.*" Er blijkt bijgevolg niet dat verzoekster enige nuttige inlichting niet zou hebben verkregen. Nu verzoekster evident zelf ook reeds aanwezig was bij het gehoor en zij werd bijgestaan in haar moedertaal door de grensinspectiediensten kan worden aangenomen dat zij wel degelijk weet heeft van het verloop van de procedure, de taal waarin dit plaatsvond en van de haar gestelde vragen en de gegeven antwoorden. Er blijkt dan ook niet dat zij, geconfronteerd met de motieven van de bestreden beslissing, eventuele bemerkingen in dit verband niet zou kunnen ontwikkelen. Ook inzake de vaststellingen van de grenspolitie die worden weergegeven in de bestreden beslissing, zoals dat zij in het bezit was van slechts 55 euro cash, geen kredietkaarten heeft noch een tenlastenneming bij zich heeft en dat haar terugvlucht naar Marokko was voorzien op 9 april 2022, blijkt niet dat verzoekster niet in de mogelijkheid was om zich hiertegen te verdedigen en het eventuele incorrecte karakter van deze vaststellingen aan te tonen.

3.3.5 Verzoekster betoogt vervolgens dat artikel 3, eerste lid, 1°/3° van de Vreemdelingenwet niet kon worden toegepast omdat zij over voldoende middelen beschikt bij haar zus.

In dit verband merkt de Raad op dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De bepaling van dit wetsartikel luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt : [...] 3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf,"

De bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet moeten, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), ook worden gelezen in het licht van de Schengenreglementering.

In dit verband wijst de Raad op artikel 6 van de Schengengrenscodex, dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen en luidt als volgt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden: [...] c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; [...]
2. [...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen. De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39. De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden. 5. [...]”.

Het motief dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf in België, nu zij bij aankomst slechts in het bezit was van 55 euro cash geld en geen kredietkaarten of een tenlasteneming heeft, wordt niet weerlegd met de enkele verwijzing naar haar zus die over de nodige middelen zou beschikken. Zij betwist niet dat zij in het bezit was van 55 euro cash geld en zij betwist evenmin dat zij geen kredietkaarten heeft. Er blijkt ook niet dat haar zus zich officieel garant heeft gesteld voor verzoekster, nu zij geen tenlasteneming kan voorleggen. Waar verzoekster thans stelt dat zij over voldoende middelen beschikt bij haar zus, merkt de Raad tevens op dat zij dit niet heeft verklaard toe zij gehoord werd door de federale politie, alwaar zij zich in haar moedertaal kon uitdrukken. Bovendien heeft verzoekster bij haar visumapplicatie als gastheer “AUSTRIA” ingevuld, met een adres in Spanje. Verder toont verzoekster ook niet aan dat zij over voldoende middelen beschikt bij haar zus, nu zij zich beperkt tot een louter betoog dienaangaande. De loutere bewering dat zij wel degelijk over voldoende middelen beschikt bij haar zus om haar verblijf in België te financieren, kan niet volstaan om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

In deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat onterecht of kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat zij niet blijkt te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf.

Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoekster niet kan overtuigen dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat verweerder hierbij kennelijk onredelijk of onwettig handelde. *Prima facie* blijkt noch een manifeste beoordelingsfout noch een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.6. Het enig middel is niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

N. MOONEN